

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

navrhovatele: **S. N. J., IČO X**
sídlem T. 41, X Š.

proti
odpůrci: **Olomoucký kraj**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Aktualizace č. 5 zásad územního rozvoje Olomouckého kraje

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Obec Jívová podala Krajskému úřadu Olomouckého kraje podle § 42a odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění účinném do 31. 12. 2023, návrh na pořízení aktualizace zásad Olomouckého kraje (dále jen „ZÚR OK“). Předmětem návrhu byl požadavek na úpravu textu odst. 78.3.1 ZÚR OK obsahujícího zákaz umisťovat stavby a zařízení obnovitelných zdrojů energie v tzv. kulturně krajinných oblastech (dále jen „KKO“), mezi které patří i KKO svahy Nízkého Jeseníku, která zahrnuje

mj. i území obce Jívová. Obec Jívová požadovala, aby se uvedený zákaz nevztahoval na stavby a zařízení obnovitelných zdrojů energie, pro která byla vymezena plocha v platném územním plánu obce ještě před nabytím účinnosti ZÚR OK či jejich aktualizace. Zastupitelstvo Olomouckého kraje na svém zasedání dne 13. 12. 2021 rozhodlo o pořízení Aktualizace č. 5 ZÚR OK (dále jen „aktualizace“), o jejím obsahu a v souladu s § 42a odst. 1 stavebního zákona také o tom, že aktualizace bude pořízena zkráceným postupem (podle § 42a – 42b stavebního zákona). Následně zastupitelstvo Olomouckého kraje aktualizaci vydalo usnesením č. X dne 26. 9. 2022 pod č. j. X. Aktualizace nabyla účinnosti 22. 10. 2022.

II. Argumentace stran

2. Navrhovatel se domáhal zrušení celé aktualizace.
3. Navrhovatel předně namítal nezákonný postup při pořizování aktualizace. Konkrétně došlo k porušení § 54 odst. 6 stavebního zákona tím, že namísto toho, aby obec Jívová dala svůj územní plán (dále jen „ÚP“) do souladu se ZÚR OK (s nimiž se ÚP dostal do rozporu po přijetí Aktualizace č. 2a ZÚR OK), zvolila nezákonný opačný postup podáním návrhu na aktualizaci tak, aby v ní byly stanoveny retroaktivně výjimky a ÚP se tak opět dostal do souladu se ZÚR OK. Z textu aktualizace je zřejmé, že byla vydána s hlavním cílem umožnit realizaci jednoho konkrétního záměru – V. p. J. Přijetím aktualizace tak byla porušena zásada, že územně plánovací dokumentace nižšího stupně má být v souladu s územně plánovací dokumentací vyššího stupně. Ustanovení § 54 odst. 6 stavebního zákona bylo explicitně porušeno při rozhodnutí o námítkách navrhovatele jakožto zástupce veřejnosti, neboť středobodem tohoto rozhodnutí je právě ta část ÚP, která je v rozporu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem a tato část se stává přímo podmínkou zakomponovanou do ZÚR OK.
4. Navrhovatel dále vyčítal odpůrci nesprávné vypořádání námitek, které v procesu přijímání aktualizace uplatnil jako zástupce veřejnosti. Navrhovatel nesouhlasí s tím, jak byly jeho námítky vypořádány a odpůrcem citované rozsudky NSS považuje za nepřiléhavé. Aktualizace totiž činí pravý opak toho, co obě citovaná rozhodnutí předpokládají (přihlednutí k principům právní jistoty a legitimního očekávání). Dosavadní kontinuita, která zakládala legitimní očekávání investorů v daném území totiž v ZÚR OK zakotvovala výraznou ochranu zejména krajinného rázu řešeného území prostřednictvím regulativů, které různým způsobem znemožňovaly umisťování a povolování větrných elektráren. Tento trend ochrany byl v ZÚR OK obsažen od jejich první aktualizace v roce 2009. Aktualizace tak jde zcela proti dosavadnímu dlouhodobému trendu ochrany území před živelným umisťováním větrných elektráren do cenných oblastí z hlediska krajinného rázu, a provádí změny v ZÚR OK nikoliv z důvodů koncepčních, ale z důvodu, že územně plánovací dokumentace nižší úrovně výstavbu větrných turbín umožňuje. Rozhodnutí o námítkách obsahuje celou řadu si protirečících tvrzení. Odpůrce např. tvrdí, že „*Následně vydané ZÚR, příp. aktualizace ZÚR ale neznamená neplatnost řešení ÚP, nicméně nelze podle příslušných částí ÚP rozhodovat*“. Sám však toto rozhodování podle příslušných částí ÚP činí.
5. Dalším návrhovým bodem byla namítána nekonceptnost a nahodilost aktualizace. Navrhovatel popsal historii snahy regulovat umisťování větrných elektráren v nejcennějších částech Olomouckého kraje z hlediska krajinného rázu a kulturních hodnot krajiny. S odkazem na přiložené obrázky a tabulky zobrazující polohu a viditelnost větrných elektráren zdůrazňoval vysokou míru ovlivnění krajiny realizací V. p. J. Navrhovatel dále zdůraznil, že Aktualizace č. 2a, která zavedla KKO svahy Nízkého Jeseníku, prošla soudním

přezkumem, přičemž krajský soud zcela aproboval ochranu hodnot KKO a bezvýjimečný zákaz stavět větrné elektrárny v KKO označil za možný a legální. Dle navrhovatele nebyl zohledněn vliv aktualizace, tj. fakticky v. p. J., na v té době aktuální stav ochrany území kraje. Nelze akceptovat postup, aby dlouhodobá koncepce ochrany území před negativními vlivy živelné výstavby větrných elektráren do oblastí cenného krajinného rázu byla nahodile narušena jedním konkrétním záměrem, který byl dlouhodobě v rozporu s územně plánovací dokumentací. Mají to být územní plány a následně jednotlivé záměry, které budou respektovat nastavení územně plánovací dokumentace vyšší úrovně, nikoliv naopak, aby se tato upravovala podle potřeb subjektů, které mají v území své zájmy. Navrhovatel neupírá zastupitelstvu kraje možnost volby regulace umisťování větrných elektráren na území kraje, případně stanovovat nebo rušit tomu odpovídající podmínky. Je však bezpodmínečně nutné dělat to v souladu s právním řádem. Aktualizace byla přijata mimo jakoukoliv koncepci ad hoc pro konkrétní záměr v. p. J., jak je zřejmé z přijatých podmínek pro možnost výjimky z jinak platného zákazu umisťování zařízení a staveb obnovitelných zdrojů energie v KKO.

6. Konečně navrhovatel namítal nesprávný postup při pořizování aktualizace nerespektující zadání zastupitelstva kraje. Zastupitelstvo kraje na svém zasedání dne 13. 12. 2021 přijalo usnesení, jež hovořilo o „*prověření úpravy odst. 78.3 platných ZÚR OK*“. Dle navrhovatele tedy mělo jít o prověření možnosti ve smyslu vyhodnocení vlivu aktualizace na stávající hodnoty a chráněná území kraje, a nikoliv o nalezení technického řešení, jak tuto aktualizaci provést, jak vyplývalo z vystoupení většiny zastupitelů. Ve skutečnosti však k žádnému prověřování nedošlo, a to s odkazem na provedenou EIA. EIA však probíhala v době (2008-2009), kdy KKO ještě vůbec nebyly stanoveny a navrhovatel opakovaně upozorňoval na nedostatečné posouzení zásahu do krajinného rázu v rámci EIA. Navrhovatel nesouhlasí se stanoviskem MŽP, dle kterého nebylo požadováno posouzení aktualizace z hlediska vlivů na životní prostředí (SEA). Mezi jednáním zastupitelstva Olomouckého kraje dne 13. 12. 2021 a 26. 9. 2022 nebyly předloženy žádné nové analýzy nebo jakékoliv podklady, které by měly za cíl jakkoliv konkrétně prověřit aktualizaci na stávající stav ochrany území, ani nijak neprověřovali skutečnosti namítané navrhovatelem na jednání zastupitelstva Olomouckého kraje 13. 12. 2021.
7. Odpůrce s podaným návrhem nesouhlasil a navrhoval jeho odmítnutí pro nedostatek aktivní procesní legitimace navrhovatele. Pro případ věcného projednání návrhu navrhoval jeho zamítnutí v celém rozsahu. Odpůrce v první řadě zpochybnil aktivní procesní legitimaci navrhovatele, který ji opírá o statut spolku a postavení zástupce veřejnosti v procesu pořizování aktualizace, ve kterém hájil právo občanů na příznivé životní prostředí a dotčení vlastnických práv. Navrhovatel však dle odpůrce neuvedl žádné konkrétní zkrácení práv a zásah do nich. K namítanému porušení § 54 odst. 6 stavebního zákona odpůrce uvedl, že z textu uvedeného ustanovení je zřejmé, že se jedná o stanovení povinnosti obci, nikoli kraji. Z pohledu zákonnosti aktualizace je tak tato otázka irelevantní. Uvedené ustanovení řeší postup pro rozhodování v mezidobí (až do přijetí první následující změny územního plánu), ve kterém má být územní plán uveden do souladu se zásadami územního rozvoje. Stavební zákon umožňuje obci přímo dotčené aktualizací podat podnět na pořízení této aktualizace. Obec Jívová této možnosti využila, nejedná se tedy o žádnou nezákonnost. Odpůrce dále trval na vypořádání námitek navrhovatele, s odkazem na judikaturu NSS zdůraznil, že přihlédnutí k nižší územně plánovací dokumentaci při pořizování zásad územního rozvoje je žádoucí. Důvodem pro respektování předchozí územně plánovací dokumentace je i na straně pořizovatele zásad územního rozvoje zejména právní jistota a legitimní očekávání v území, stejně jako určitá kontinuita územního plánování. Tuto kontinuitu navrhovatel

rozporuje a tvrdí, že legitimní očekávání investorů bylo zasaženo aktualizací, avšak odpůrce má za to, že bylo zasaženo naopak přijetím Aktualizace č. 2a, když v ÚP již byly plochy pro větrné elektrárny vymezeny a po vydání Aktualizace č. 2a se tyto plochy staly nevyužitelné. Odpůrce zdůraznil, že i nadále pro území Olomouckého kraje platí vysoký stupeň ochrany prostřednictvím vymezených KKO. Nově stanovená výjimka dopadá na omezený počet záměrů. Aktualizace představuje aktualizované řešení s ohledem na proporcionální zvážení zájmů v území. Ochrana právní jistoty a nabytých práv je legitimním zájmem, který se uplatňuje i v jiných činnostech územního plánování. Odpůrce postupoval v souladu se svou pravomocí dle § 42a odst. 2 stavebního zákona a také dle § 1 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, které říká, že kraj má právo na samosprávu. Nejde přitom o snahu o legalizaci jednoho záměru, jak dovozuje navrhovatel. Odpůrce dále odmítl, že by výjimka z umísťování větrných elektráren v KKO měla znamenat živelné a nekoncepční umísťování větrných elektráren v cenných oblastech z hlediska krajinného rázu. Odpůrce si pro účely aktualizace nechal vyhotovit odborný podklad Analýza územních plánů s vymezenými plochami pro výstavbu obnovitelných zdrojů energie uplatňujících se v krajině obcí, nacházejících se v KKO dle ZÚR OK. Z uvedené analýzy plyne, že řešení aktualizace se týká celkem třech záměrů (2 fotovoltaických parků a V. p. J.). Tyto záměry prošly projednáním v rámci vymezení ploch pro ně v příslušných územních plánech, což je opět proces nikoliv nahodilý či živelný. Jestliže NSS klade důraz na proporcionální zvážení zájmů zásad územního rozvoje a územních plánů příslušných obcí, přijatá aktualizace odpovídá právě takovému postupu. K poslední námitce pak odpůrce uvedl, že pojem „prověření“ v daném kontextu představuje samotný proces pořizování a projednání aktualizace a nikoliv „prověření“ z hlediska vlivů na životní prostředí. Souhlasné stanovisko EIA je pouze jednou ze tří podmínek k umožnění výjimky dle aktualizace. Ačkoli u některých záměrů může být posouzení EIA starší než samotné vymezení ploch KKO, pro vlivy záměrů na životní prostředí je tato skutečnost irelevantní. V rámci zjišťovacího řízení EIA se dle přílohy č. 2, odst. II., bodu 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, zohledňuje u záměrů mj. i „schopnost přírodního prostředí snášet zátěž“. Hodnoty chráněné v současnosti prostřednictvím KKO byly posuzovány i v rámci dřívějších posouzení EIA. Odpůrce považuje postup pořizení aktualizace za souladný se stavebním zákonem. Ministerstvo životního prostředí ani orgán ochrany přírody a krajiny posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí nepožadovalo, a proto nebylo v rámci pořizování aktualizace zpracováváno.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal opatření obecné povahy, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 101b odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“).
9. Předně se soud zabýval aktivní procesní legitimací navrhovatele, jejíž nedostatek byl namítán odpůrcem. Při posuzování této otázky vycházel z § 101a odst. 1 s. ř. s., dle kterého návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.
10. Navrhovatel je spolkem a jako takový se dle dnes již poměrně bohaté judikatury správních soudů i Ústavního soudu může svým návrhem domáhat zrušení opatření obecné povahy za podmínky tvrzení zásahu do svých práv, přičemž právo na příznivé životní prostředí již bylo

opakovaně spolkům zabývajícím se ochranou životního prostředí jako jejich subjektivní právo přiznáno za podmínky místního a věcného vztahu spolku k předmětu regulace napadeného opatření obecné povahy (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2021, č. j. 5 As 373/2018-89, a ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295). Krajský soud při posuzování této problematiky vycházel rovněž z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, a ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, v nichž NSS dospěl k závěru, že „[s]plnění podmínek aktivní procesní legitimace bude dáno, bude-li stěžovatel logicky, konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy.“.

11. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že hlavním účelem činnosti navrhovatele je ochrana přírody a krajiny, jakož i ochrana životního prostředí. Podmínka místního (s ohledem na sídlo navrhovatele) a věcného vztahu navrhovatele k předmětu regulace napadeného opatření obecné povahy tak byla splněna. Pokud jde o podmínku konkrétně tvrzeného zásahu do práv navrhovatele napadeným opatřením obecné povahy ve smyslu výše citované judikatury, tuto krajský soud na rozdíl od odpůrce shledal rovněž splněnou. Navrhovatel tvrdil zásah do své právní sféry zkrácením svých práv jakožto zástupce veřejnosti v procesu přijímání aktualizace, a dále prostřednictvím dotčení vlastnických práv osob, které jím byly zastoupeny, a to jednak případným poklesem cen jejich nemovitostí v důsledku umístění větrných elektráren, a dále v důsledku rušivých vlivů na pohodu bydlení. Celým návrhem a dílčími konkrétními námitkami pak navrhovatel namítá zásah do krajiny, jejíž ochrana představuje hlavní účel jeho činnosti. Pro účely naplnění aktivní procesní legitimace ve smyslu výše citovaných judikатурních závěrů tak dle krajského soudu navrhovatel logicky, konsekventně a myslitelně tvrdí možnost dotčení jeho právní sféry napadenou aktualizací, a to dostatečně konkrétním způsobem.

K porušení § 54 odst. 6 stavebního zákona

12. Podle § 54 odst. 6 stavebního zákona *obec je povinna bez zbytečného odkladu uvést do souladu územní plán s územně plánovací dokumentací vydanou krajem, územním rozvojovým plánem a schválenou politikou územního rozvoje. Do té doby nelze rozhodovat podle částí územního plánu, které jsou v rozporu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem, územním rozvojovým plánem nebo s politikou územního rozvoje.*
13. Navrhovateli je nutno dát za pravdu, že územně plánovací dokumentace nižšího stupně má být v souladu s územně plánovací dokumentací vyššího stupně. V případě zásad územního rozvoje kraje stavební zákon jejich závaznost pro územní plány obcí stanovuje výslovně v § 36 odst. 5 stavebního zákona. Z téhož důvodu je v citovaném § 54 odst. 6 stavebního zákona zakotvena povinnost obce bez zbytečného odkladu uvést do souladu svůj územní plán s územně plánovací dokumentací kraje. Tedy v případě, že po schválení územního plánu obce dojde k jeho částečnému nesouladu se zásadami územního rozvoje kraje, je obec obecně povinna bez zbytečného odkladu (avšak pochopitelně s přihlédnutím k časově náročnému formalizovanému procesu přijímání územního plánu a jeho změn) uvést svůj územní plán do souladu se zásadami územního rozvoje kraje. Tato obecná povinnost však nic nemění na skutečnosti, že současně stavební zákon v ustanovení § 42a odst. 2 obci umožňuje podat návrh na pořízení aktualizace zásad územního rozvoje. Zcela logicky pak v případě podání takového návrhu, který by v případě jeho přijetí odstranil nesoulad dotčených územně plánovacích dokumentací, obec vyčká na rozhodnutí o přijetí či nepřijetí jí navrhované aktualizace předtím, než přistoupí k časově a formálně náročnému postupu

pořizování změny územního plánu. Opačný postup by byl v rozporu s obecnou zásadou procesní ekonomie.

14. V intencích nyní projednávané věci tudíž obec Jívová postupovala zcela legitimním způsobem, pakliže podala v souladu s § 42a odst. 2 stavebního zákona návrh na pořízení aktualizace ZÚR OK, který by v případě jeho přijetí odstranil nesoulad ÚP se ZÚR OK, namísto toho, aby rovnou přistoupila k pořízení změny ÚP. Obec Jívová tak využila zákonem jí danou možnost, nešlo o postup nezákonný a už vůbec se nedopustila porušení § 56 odst. 4 stavebního zákona.
15. Posledně uvedené ustanovení pak nemohlo být porušeno ani navrhovatelem tvrzeným způsobem při rozhodování o jeho námitkách. Dané ustanovení totiž upravuje pouze rozhodování v území. Stanovuje tedy povinnost stavebním úřadům do doby odstranění rozporu v dotčených územně plánovacích dokumentacích při rozhodování o povolování umísťování a realizace staveb a jiných záměrů nepřihlížet k té části územního plánu, která je se zásadami územního rozvoje kraje v rozporu. Rozhodování o námitkách je samostatně upraveno v § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Při rozhodování o námitkách se posuzuje, jestli je uplatněná námitka důvodná či nikoliv. Nedochází při tom k rozhodování „podle“ územního plánu, jak předpokládá § 54 odst. 6 stavebního zákona, proto na takové rozhodování nedopadá.

K nesprávně vypořádaným námitkám

16. Rozhodnutí o námitkách navrhovatele je obsaženo na str. 41-45 textové části aktualizace. Obsahem námitky byl nesouhlas s pořízením aktualizace z důvodu jeho nesouladu s právním řádem ČR s tím, že návrh aktualizace nerespektuje hierarchii územního plánování, má retroaktivní působnost a má zpětně legalizovat záměr V. p. J.
17. Žalobní námitka konkrétně rozporuje pouze vypořádání otázky nerespektování hierarchie územně plánovacích nástrojů a polemizuje s odpůrcem podaným výkladem o zachování legitimního očekávání. Ve zbytku je uplatněná žalobní námitka zcela obecná, jelikož netvrdí nic konkrétního k tomu, z jakých důvodů je vypořádání námitky odpůrcem nesprávné. Z tohoto důvodu krajský soud ve stejné míře obecnosti konstatuje, že vypořádání námitky navrhovatele shledal přílehlavým a v podrobnostech na uvedené strany textové části aktualizace odkazuje. Navrhovatelem rozporované protiřečící si tvrzení (přičemž konkrétně označil pouze to o nemožnosti rozhodovat podle příslušných částí ÚP s tím, že sám odpůrce toto rozhodování podle příslušných částí ÚP činí), je třeba odmítnout s odkazem na vypořádání předchozí námitky. Odpůrce při rozhodování o námitce navrhovatele nerozhodoval podle územního plánu, jak předpokládá § 54 odst. 6 stavebního zákona, ke kterému se toto dle navrhovatele protiřečící si tvrzení vztahovalo, jak soud vysvětlil výše v bodě 15 tohoto rozsudku. Žádný rozpor v tvrzeních odpůrce proto krajský soud neshledal.
18. Námitku nerespektování hierarchie územně plánovací dokumentace odpůrce vypořádal na str. 43 textové části aktualizace mj. tvrzením, že „je zcela legitimní, aby se zásady územního rozvoje v určité míře snažily respektovat dokumentace nižšího stupně přijaté na jejich základě“ a že „územní plánování nepředstavuje nahodilou činnost a požadavky na kontinuitu územního plánování sice nesmí znemožnit revizi existujícího stavu, ale je třeba rovněž přihlídnout k principům právní jistoty a legitimního očekávání“. Odpůrce své odůvodnění opřel o dva rozsudky NSS ze dne 15. 4. 2015, č. j. 8 AOS 5/2013-87 a ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 AO 2/2010-644. U prvního navrhovatel odmítl, že by obsahoval odpůrcem uvedený závěr, že je legitimní, aby se zásady územního rozvoje v určité míře snažily respektovat dokumentace

nižšího stupně, a naopak poukázal na bod 55 uvedeného rozsudku, který hovoří o hierarchii mezi nástroji územního plánování, která vyžaduje soulad dokumentace nižšího stupně s dokumentací vyššího stupně. Navrhovatel se však mylí, neboť závěr prezentovaný odpůrcem se nachází v bodě 58 uvedeného rozsudku, kde se hovoří o tom, že v určitých případech bude dokonce žádoucí, ba nezbytné přihlídnutí k územně plánovací dokumentaci nižšího stupně. Ve vztahu k druhému uvedenému rozsudku pak navrhovatel poukázal na jeho nepřiléhavost na projednávanou věc, neboť legitimní očekávání investorů v území zakládala právě vysoká úroveň ochrany krajinného rázu zakazující umístování větrných elektráren v KKO. Jak ale krajský soud zjistil ze správního spisu, KKO svahy Nízkého Jeseníku vymezila a do seznamu KKO přidala až Aktualizace č. 2a ZÚR OK z 23. 9. 2019, účinná od 15. 11. 2019. Jakkoliv má navrhovatel pravdu v tom, že z úpravy ZÚR OK vyplývá dlouhodobý trend vysoké ochrany krajiny projevující se mj. v zákazu umísťovat stavby a zařízení obnovitelných zdrojů energie do KKO, ve vztahu k dotčené lokalitě území obce Jívová se takto vysoká úroveň ochrany naopak historicky neuplatňovala a uvedený zákaz se na ni začal vztahovat až po zařazení oblasti svahů Nízkého Jeseníku mezi KKO Aktualizací č. 2a v roce 2019. Krajský soud má tedy na rozdíl od navrhovatele a ve shodě s odpůrcem zato, že legitimní očekávání investorů spočívalo v možnosti realizace větrných elektráren v území obce Jívová, jelikož v samotném ÚP byly plochy pro umístění větrných elektráren vymezeny a ZÚR OK až do posledního čtvrtletí roku 2019 takovému umístění nebránil.

19. Navrhovateli je přesto nutno přisvědčit, že se jedná o obrat v doposud uplatňované míře ochrany KKO, a to ve vztahu konkrétně ke KKO svahy Nízkého Jeseníku, pakliže byla taková oblast jako KKO již jednou vymezena. Kraji, jakožto jednotce územní samosprávy nadané určitou rozhodovací pravomocí o svém území, nepochybně náleží právo revokovat svá předchozí rozhodnutí a zaujmout jiný postoj v otázce dosud uplatňovaných pravidel ochrany svého území, je však nezbytné takovou změnu koncepce řádně odůvodnit. Tato otázka je však předmětem samostatné žalobní námitky, jejíž vypořádání krajským soudem následuje vzápětí. Na tomto místě tak nezbývá než uzavřít, že námitka nesprávného vypořádání námitky navrhovatele je s ohledem na výše uvedené nedůvodná.

K nekonceptnosti aktualizace

20. Jak již krajský soud stručně předeslal, historie uplatňované ochrany ve vztahu ke krajině se v Olomouckém kraji vyvíjela. Jak krajský soud zjistil ze správního spisu (z textové části aktualizace na str. 35), ZÚR OK účinné od 28. 3. 2008 vymezily na území Olomouckého kraje za účelem zajištění ochrany a zachování kulturního dědictví, krajinného rázu a přírodních hodnot původně osm KKO (Moravská brána, Čechy pod Kosířem, Nové Zámky, Žádlovicko, Jesenická kotlina, Hanušovická vrchovina, Březná a Svatý Kopeček), které z hlediska přírodně krajinářských úprav představují cenná kulturně historicky významná území. V uvedených KKO bylo mj. označeno za nepřípustné umísťovat stavby a zařízení obnovitelných zdrojů energie uplatňujících se v krajině včetně větrných turbín a větrných parků. V roce 2019 byla přijata Aktualizace č. 2a ZÚR OK, která uvedené KKO doplnila o další čtyři, a to mj. o KKO Svahy Nízkého Jeseníku. Pro všech dvanáct KKO i nadále platila regulace spočívající v nepřípustnosti umístění staveb a zařízení obnovitelných zdrojů energie. Aktualizace doplnila bod 78.3 ZÚR OK stanovujících uvedenou nepřípustnost umístění staveb a zařízení obnovitelných zdrojů energie uplatňujících se v krajině v KKO o výjimku povolující takové umístění v bodě 78.3.1 za splnění tří podmínek, a sice že a) *před nabytím účinnosti Aktualizace č. 2a ZÚR OK byla pro tyto stavby a zařízení vymezena plocha*

umožňující umístění těchto staveb a zařízení v platné územně plánovací dokumentaci dotčené obce; b) pro tyto stavby a zařízení v minulosti bylo nebo v budoucnosti na základě žádosti bude vydáno příslušným úřadem souhlasné stanovisko k posouzení vlivu provedení záměru na životní prostředí; c) tyto stavby a zařízení neztíží nebo neznemožní realizaci záměru, pro nějž byla v politice územního rozvoje nebo ZÚR OK vymezena plocha nebo koridor dopravní a technické infrastruktury.

21. Již bylo uvedeno, že kraj, jakožto vyšší územně samosprávný celek je nadán samosprávou, tedy pravomocí samostatného rozhodování o svých záležitostech, která požívá značného významu a s tím rovněž spojené zákonné ochrany. V důsledku toho je v judikatuře konstantně zdůrazňována zásada zdrženlivosti soudů při posuzování nezákonností územně plánovací dokumentace vyplývající mj. právě z významu práva na samosprávu zaručeného v čl. 8 a dále konkretizovaného v čl. 99 a násl. Ústavy ČR.
22. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 11. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 1/96, „*Ústavní soud považuje místní samosprávu za nezastupitelnou složku rozvoje demokracie. Místní samospráva je výrazem práva a schopnosti místních orgánů, v mezích daných zákonem, v rámci své odpovědnosti a v zájmu místního obyvatelstva regulovat a řídit část veřejných záležitostí.*“ V nálezu ze dne 5. 2. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 34/02, Ústavní soud konstatoval, že „*[v]edle rozlišení lokální a regionální úrovně samosprávy (čl. 99 Ústavy) je územní samospráva pojata jako právo územního společenství občanů vyrůstající z jeho vlastností a schopností.*“ V nálezu ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 45/06, Ústavní soud dospěl k závěru, že obyvatelé obce „*prostřednictvím svého zastupitelstva a jím přijímané obecně závazné vyhlášky realizují a prosazují svou představu o podobě a kvalitě životního prostoru, který je bezprostředně obklopuje a má přímý dopad na jejich fyzické i duševní zdraví a pohodu jejich bydlení.*“ Ve svém nálezu ze dne 22. 5. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 30/06, Ústavní soud vyslovil, že „*[d]o sféry samostatné působnosti obce regulovatelné obecně závaznými vyhláškami ve smyslu ústavním pořádkem garantované územní samosprávy spadají záležitosti, které jsou převážně místního nebo regionálního dopadu a jejichž úprava je v zájmu obce a jejích občanů: nepochybně například zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku, udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství, ochrana životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně, užívání zařízení obce sloužících potřebám veřejnosti (srov. ustanovení § 10 zákona o obcích), územní rozvoj obce.*“
23. Mezi základní práva územní samosprávy patří též rozhodování o rozvoji spravovaného území. Vydání územně plánovací dokumentace je sice výkonem veřejné moci (jde o jednostranný správní akt autoritativně, tzn. jednostranně určující práva a povinnosti dotčených osob), současně jde však o výkon samostatné působnosti, tedy ústavně zaručeného práva na samosprávu, odůvodňující zdrženlivost soudů při posuzování nalezených nezákonností. Územní plán je společenskou dohodou o využití území lidmi, kteří v něm žijí (nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11). Rovněž rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 11. 6. 2013, č. j. 3 Ao 9/2011-219, č. 2887/2013 Sb. NSS, zdůraznil právo obce na schvalování (a uskutečňování) programu rozvoje obce a na organizaci svého území.
24. Soud tedy nemůže stanovovat, jakým způsobem má či nemá být určité území využito. Při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace se řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS a usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS).

25. Uvedené závěry se vztahují jak na územní plánování na obecní úrovni, tak na regulaci území prostřednictvím zásad územního rozvoje na úrovni kraje. Uvedenou optikou je tudíž nutno nahlížet jak na samotnou aktualizaci, tak na ÚP obce Jívová, který tedy rovněž představuje společenskou dohodu obyvatel obce o způsobu využití jejího území.
26. Pokud jde o otázku hierarchie územně plánovací dokumentace, a tedy jejího možného vzájemného ovlivňování, již byla v bodě 13 tohoto rozsudku uvedena závaznost územně plánovacích nástrojů vyššího stupně pro nástroje nižšího stupně. Zároveň však stavební zákon dával dotčeným obcím možnost podat návrh na pořízení aktualizace zásad územního rozvoje kraje, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě. Samotný stavební zákon tedy umožňoval, aby ke změně zásad územního rozvoje kraje došlo na popud obce, jejíž motivace k podání takového návrhu pak logicky plyne ze snahy docílit souladu mezi územním plánem a zásadami územního rozvoje kraje.
27. V již citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2015, č. j. 8 AOs 5/2013-87, NSS v bodech 55 a 56 uvedl, že: *„Mezi jednotlivými nástroji územního plánování tedy existuje hierarchie, která vyžaduje soulad dokumentace nižšího stupně s dokumentací vyššího stupně. Ze stavebního zákona nelze dovodit opačné vazby či závaznost předchozí dokumentace téhož stupně. Na druhou stranu územní plánování nemůže být činností zcela nahodilou, nepředvídatelnou a svévolnou. Proto je žádoucí, aby se pořizovatel zásad územního rozvoje snažil respektovat předchozí územně plánovací dokumentaci téhož stupně a dokumentace nižšího stupně přijaté na jejím základě. Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku č. 8 Ao 2/2010 - 644 vyslovil, že je nutné s přihlédnutím k principům právní jistoty a legitimního očekávání respektovat kontinuitu územního plánování. Na druhou stranu však zároveň zdůraznil, že požadavek na kontinuitu nesmí znemožnit revizi existujícího stavu. Pokud tedy z určitých důvodů dojde ke změně původní koncepce a nově přijímané zásady územního rozvoje se tím dostanou do nesouladu s předchozí dokumentací téže či nižší úrovně, nemůže v tom být spatřována nezákonnost. Tento nesoulad je totiž pojmovým znakem každé změny územně plánovací dokumentace. Vázanost předchozí územně plánovací dokumentací téhož či nižšího stupně by vedla k absolutní neměnnosti poměrů v území.“*
28. Z uvedených závěrů je dle krajského soudu nutno vycházet a nazírat tak na otázku možné změny doposud uplatňované koncepce ochrany krajiny v území kraje. Odpůrce zcela nepochybně na základě svého práva na samosprávu byl oprávněn přehodnotit svoji doposud uplatňovanou koncepci zákazu umisťování staveb a zařízení obnovitelných zdrojů energie v KKO a umožnit z ní určité výjimky. Pakliže kraj může po vyhodnocení specifík svého území přijmout pro ochranu hodnot chráněných zvláštními právními předpisy (např. zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů) přísnější kritéria nežli zákonem stanovená (rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2014, č. j. 9 Ao 6/2011-261), pak dle krajského soudu stejně tak může od takových přísnějších kritérií upustit. Nepřekročitelným kritériem je však zachování minimální míry ochrany chráněných zájmů určené zvláštními zákony na celorepublikové úrovni, kterou kraj v rámci územního plánování nemůže snížit (viz posledně citovaný rozsudek). Při dodržení tohoto požadavku minimální úrovně ochrany (jehož nedostatek v nyní projednávané věci nebyl namítán) tak odpůrci nic nebránilo na základě aktualizace změnit svoji dosavadní koncepci. Takovou překážkou nebyla ani ta skutečnost, že obsah Aktualizace č. 2a ZÚR OK byl podroben soudnímu přezkumu, který přísně nastavenou ochranu krajiny aproboval. Jak již bylo uvedeno, krajský soud nemůže zasahovat do práva územních samosprávních celků na samosprávu a stanovovat, jak moc přísná má regulace určitého území být a jakým způsobem

má být určité území využito. Při soudním přezkumu je omezen pouze na otázky dodržení zákonných požadavků. Vhodnost či nevhodnost nadstandardních kritérií oproti těm zákonným mu nepřísluší hodnotit.

29. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 9 Ao 6/2011-261: *„Při plném respektování práva na samosprávu kraje a z toho vyplývajících oprávnění, včetně aktivity v oblasti územního plánování, platí, že regulace provedená v ZÚR za účelem ochrany území kraje nesmí být diskriminační, svévolná a zjevně nepřiměřená, tj. neodpovídající hodnotám, které mají být regulací chráněny.“* Přezkum aktualizace krajským soudem se tak omezil na otázku, zda tam zakotvená regulace, tedy nově stanovená výjimka ze zákazu umísťování staveb a zařízení obnovitelných zdrojů energie v KKO není diskriminační, svévolná a zjevně nepřiměřená. Diskriminační charakter aktualizace krajský soud neshledal, neboť výjimka podléhá splnění třech obecně formulovaných podmínek. Aby aktualizace nebyla svévolná, bylo třeba, aby přijatá výjimka byla řádně odůvodněna.
30. Takové odůvodnění krajský soud našel na str. 35-39 textové části aktualizace v kapitole G) *Komplexní zdůvodnění přijatého řešení*, na které v podrobnostech odkazuje. V rámci úvodního pojednání o důvodech pro umožnění výjimky odpůrce na str. 36 a 37 uvedl, že: *„Upřesnění podmínek regulace de facto spočívá ve stanovení výjimky, kterou však zůstává zachována její proporcionalita ve vztahu k ochraně KKO, a to s ohledem na minimální očekávaný okruh potenciálních adresátů. Ten vychází ze zjištění skutkového stavu, konkrétně z Analýzy územních plánů s vymezenými plochami pro výstavbu obnovitelných zdrojů energie uplatňujících se v krajině obcí, nacházejících se v kulturně-krajinných oblastech dle ZÚR OK (Urban Planner s.r.o., 2021), kterou pořídil Krajský úřad Olomouckého kraje ještě před pořízením A5 ZÚR OK. Dle této analýzy by se stanovená výjimka mohla do budoucna potenciálně aplikovat pouze pro 3 obce Olomouckého kraje. Cílem A5 ZÚR OK a upřesnění podmínek regulace je zmírnit zásady ZÚR OK do samospráv dotčených obcí, práv na podnikání a vlastnických práv, zachovat kontinuitu územního plánování při zohlednění zásady procesní ekonomie a minimalizovat rizika zmaření záměrů na stavby a zařízení obnovitelných zdrojů energie uplatňujících se v krajině (větrné turbíny, větrné parky, elektrárny, sluneční parkové elektrárny na samostatných stavebních konstrukcích) situované v KKO, pro které primárně byly vymezeny plochy umožňující umístění těchto staveb a zařízení v nižších stupních územně plánovací dokumentace před nabytím účinnosti A2a ZÚR OK (tj. poslední aktualizace ZÚR OK, která měnila rozsah vymezení kulturních krajinných oblastí). Tyto záměry (stavby a zařízení) prošly řádným procesem pořízení územně plánovací dokumentace, v němž mohly být k navrženému řešení uplatňovány stanoviska, námítky a připomínky v souladu s v té době platnými právními předpisy. Řešení obsažená v platných územně plánovacích dokumentacích obcí tak představují komplexní společenskou dohodu o území, na niž mohli participovat jak dotčené orgány hájící veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů nebo stavebního zákona, tak veřejnost.“* V rámci odůvodňování jednotlivých stanovených podmínek pro umožnění výjimky pak odpůrce ve vztahu k první z nich (před nabytím účinnosti Aktualizace č. 2a byla pro záměr vymezena plocha v územním plánu obce) uvedl, že přijetím Aktualizace č. 2a došlo ke znemožnění realizace staveb a zařízení, pro které již byly v územních plánech obcí vytvořeny územní podmínky pro jejich umístění, příp. již prošly procesem posuzování vlivů na životní prostředí se souhlasným stanoviskem, a probíhala jejich projektová příprava, aniž by bylo stanoveno jakékoliv přechodné období umožňující po nějakou dobu neaplikovat regulaci a vytvořit prostor k urychlenému dokončení rozpracovaných projektů. Zastupitelstvo Olomouckého kraje tento svůj dosavadní postoj na základě návrhu obce Jívová přehodnotilo a rozhodlo o přijetí aktualizace, a to zejména s přihlédnutím k jednomu

z hlavních cílů a úkolů územního plánování, který ukládá zajistit dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území (str. 38 textové části aktualizace). V rámci odůvodnění druhé z podmínek (souhlasné stanovisko EIA) pak odpůrce uvedl, že: „*Smyslem tohoto kritéria je potřeba deklarovat, že stanovením výjimky z nastavené regulace nedochází k úplné rezignaci na ochranu a zachování kulturního dědictví, krajinného rázu a přírodních hodnot v území, za jejímž účelem byly v platných ZÚR OK vymezeny KKO. Vyhodnocení dopadů konkrétních záměrů (zákonem stanovených staveb, zařízení, činností a technologií) na tyto hodnoty je v největší míře uskutečňováno na úseku posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.*“ Odpůrce dále uvedl, že řádné posouzení vlivu záměru na životní prostředí v rámci procesu EIA a případné vydání souhlasného stanoviska ke konkrétnímu záměru se zohledněním konkrétních místních podmínek, parametrů a dopadů záměru do území lze považovat za rámcovou garanci ochrany a zachování kulturního dědictví, krajinného rázu a přírodních hodnot v území (str. 38-39 textové části aktualizace). Třetí podmínka je pak odůvodněna na straně 39 textové části aktualizace.

31. Krajský soud shledal odůvodnění aktualizace jako přiléhavé, srozumitelné, logické a vzájemně provázané, neodporující žádné zákonné úpravě. Prezentované argumenty neshledal ani účelovým ve smyslu snahy obejít nastavené koncepce ochrany pro umožnění realizace jediného konkrétního soukromého investičního projektu. Snaha umožnit dokončení již rozpracovaných projektů, pro které obce vymezily plochy ve svých územních plánech, za dodržení podmínky existence souhlasného stanoviska EIA, jež zajišťuje ochranu životního prostředí, je zcela legitimní. Krajský soud tak nemůže než vyhodnotit odůvodnění aktualizace, tedy odůvodnění samotné výjimky z doposud nastavené regulace, jako řádné (s tím, že vhodnost či správnost hodnotit nemůže) a postup odpůrce jako nikoliv svévolný.
32. Konečně krajský soud neshledal regulaci obsaženou v aktualizaci ani jako zjevně nepřiměřenou ve smyslu výše citované judikatury, tj. neodpovídající hodnotám, které mají být regulací chráněny. K tomuto závěru dospěl s přihlédnutím k nastavené druhé podmínce nezbytné pro umožnění výjimky, tzn. že pro dotčené stavby a zařízení v minulosti bylo nebo v budoucnosti na základě žádosti bude vydáno příslušným úřadem souhlasné stanovisko k posouzení vlivu provedení záměru na životní prostředí (tzv. souhlasné stanovisko EIA).
33. Podle § 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, *se posuzují vlivy na obyvatelstvo a veřejné zdraví a vlivy na životní prostředí, zahrnující vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, biologickou rozmanitost, půdu, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní dědictví, vymezené zvláštními právními předpisy a na jejich vzájemné působení a souvislosti. Vlivy na biologickou rozmanitost se posuzují se zvláštním zřetelem na evropsky významné druhy, ptáky a evropská stanoviště.*
34. Podle Přílohy č. 2 k témuž zákonu Kritéria pro zjišťovací řízení, bodu II. Umístění záměru *parametry území, které může být ovlivněno záměrem, musí být zváženy se zvláštním zřetelem na mj. schopnost přírodního prostředí snášet zátěž se zvláštním zřetelem na území historického, kulturního nebo archeologického významu* (písm. e).
35. S přihlédnutím k citovaným ustanovením dospěl krajský soud k závěru, že výjimka, jež je předmětem aktualizace, zachovává ve velké míře nastavenou míru ochrany přírody a krajiny. Ve shodě s odpůrcem krajský soud konstatuje, že vyhodnocení dopadu záměru na

životní prostředí je v nejvyšší míře realizováno odborným orgánem právě při posuzování vlivů záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, tedy v procesu EIA. Posouzení historického a kulturního významu dotčené krajiny je přímo jedním ze zákonem stanovených posuzovaných kritérií. Zakotvením této podmínky tak odpůrce i nadále setrvává na doposud nastavené ochraně kulturního dědictví, krajinného rázu a přírodních hodnot v území, neboť podmíněním výjimky souhlasným závazným stanoviskem EIA je garantováno, že do území kraje nebudou umístěny záměry, které by byly z hlediska ochrany těchto hodnot nepřijatelné.

36. Krajský soud nepochybně tvrdí návrhatele o rozsahu zásahu, který umístění větrných turbín do krajiny představuje. Skutečnost, že jde o významný zásah do krajiny ostatně nerozpíral ani odpůrce. Jak však zdůrazňoval i v odůvodnění v textové části aktualizace, přijetí aktualizace bylo motivováno snahou o nalezení proporcionálního řešení umožňujícího dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Krajský soud nesdílí obavy návrhatele z živelného umisťování větrných elektráren do cenných oblastí z hlediska krajinného rázu. Jak totiž vyplývá z odůvodnění aktualizace, stanovená výjimka se týká potenciálně tří záměrů. Stejně tak krajský soud nesouhlasí s tvrzením návrhatele, že dosavadní dlouhodobě nastavená koncepce ochrany krajiny byla aktualizací nahodile narušena jedním konkrétním záměrem, který byl dlouhodobě v rozporu s územně plánovací dokumentací. Byť byla aktualizace přijata na návrh obce Jívová, která svým jednáním sledovala realizaci jednoho konkrétního záměru, přijatá aktualizace je nastavena obecným způsobem a umožňuje výjimku všem záměrům, které budou splňovat nastavené podmínky, nebyla tedy přijata jen pro jeden jediný konkrétní záměr. Stejně tak je nutno odmítnout, že by záměr V. p. J. byl dlouhodobě v rozporu s územně plánovací dokumentací, jelikož přesně naopak ÚP s realizací tohoto záměru zřejmě dlouhodobě počítal a teprve až Aktualizace č. 2a v roce 2019 realizaci tohoto záměru znemožnila, neboť Svahy Nízkého Jeseníku, jejichž vysoké hodnoty a ochrany se návrhatele dovolává, byly jako KKO vymezeny teprve až touto aktualizací. Rovněž z této skutečnosti lze usuzovat na to, že z hlediska hierarchie nejvyšších krajinných oblastí Olomouckého kraje se Svahy Nízkého Jeseníku neřadí mezi ty nejvyšší a stihl-li by investor realizaci záměru do první poloviny roku 2019, záměr by již byl legálně realizován. Konečně krajský soud nesouhlasí ani s tvrzením, že nebyl posouzen vliv záměru na aktuální stav ochrany krajiny. Vliv záměru na životní prostředí, tzn. včetně vlivu na krajinu, byl posouzen právě v procesu EIA. Skutečnost, že proběhl v době, kdy ještě KKO Svahy Nízkého Jeseníku nebyly vymezeny, na tom nic nemění, neboť vliv záměru na území kulturního významu musel být tak jako tak posouzen a vyhodnocen, jelikož se jedná o zákonem výslovně stanovené kritérium.

K nesprávnému postupu při pořizování aktualizace

37. Krajskému soudu není jasná podstata této námitky. I kdyby přijal tezi návrhatele, že z usnesení zastupitelstva kraje z 13. 12. 2021 vyplývalo, že bude prověřena možnost provedení aktualizace, nikoliv že půjde o nalezení řešení, jak ji provést, nic to nemění na skutečnosti, že aktualizace byla vydána teprve až následně usnesením zastupitelstva kraje ze dne 26. 9. 2022, tedy její přijetí zastupitelé kraje tak jako tak odhlasovali. Pokud pak jde o namítanou absenci jakéhokoli prověřování, tuto je třeba odmítnout s ohledem na obsah celého správního spisu, který obsahuje shromážděné podklady. Jako nově pořizovaný podklad lze poukázat např. na Vyjádření k plánovanému v. p. J. od společnosti LÖW & spol., s.r.o. z 26. 10. 2021 jakožto objednané doplnění vypracované studie Aktualizace

Územní studie větrné elektrárny na území Olomouckého kraje. Skutečnost, kdy byly podklady pořízeny, jestli v období mezi jednáními zastupitelstva 13. 12. 2021 a 26. 9. 2022, jak namítá navrhovatel, nebo už před tímto obdobím, je irelevantní a nemění nic na tom, že určité prověřování provedeno bylo. Samotným prověřováním pak lze bezpochyby rozumět i ono odůvodnění textové části aktualizace, kde je na str. 13-29 vyhodnocován soulad aktualizace s Politikou územního rozvoje ČR, s územním rozvojovým plánem, s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů. Otázkou (ne)dostatečnosti EIA z důvodu jejího dřívějšího provedení se krajský soud zabýval výše v bodě 36 tohoto rozsudku. Nesouhlas navrhovatele se stanoviskem MŽP, které nepožadovalo vyhodnocení vlivu aktualizace z hlediska vlivů na životní prostředí (SEA), je třeba odmítnout jako nedůvodný. Proces EIA je co do zkoumaných kritérií i s ohledem na posuzování již konkrétně vymezeného záměru podrobnější a jeho závěr je tedy z povahy věci ve vztahu k ochraně životního prostředí více vypovídající než závěr SEA. Pokud pak jde o tvrzení, že nebyly prověřeny skutečnosti namítané navrhovatelem na jednání zastupitelstva Olomouckého kraje 13. 12. 2021, navrhovatel rezignoval na svoji povinnost tvrdit konkrétní zásah do svých práv a netvrdil, které konkrétní skutečnosti nebyly prověřeny. O jeho uplatněné námitce rozhodnuto bylo, toto rozhodnutí je součástí odůvodnění přijaté aktualizace, jiné namítané skutečnosti navrhovatel v žalobě netvrdil.

IV. Závěr a náklady řízení

38. Vzhledem ke všemu výše uvedenému krajský soud podle § 101d odst. 2 s. ř. s. návrh zamítl jako nedůvodný.
39. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť navrhovatel v řízení úspěšný nebyl a odpůrci nad rámec její úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 28. února 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu